

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. P.**
zast. Mgr. Markem Dianem, advokátem
se sídlem AK Hostinné, B. Němcové 400

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2022, čj. KUJL/85311/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Světlá nad Sázavou (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 8. 3. 2022, čj. MSNS/19986/2021/OŽP-16, kterým bylo žalobci dle § 110 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), § 85 a § 86 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně přírody“), a § 18 odst. 3 zákona

č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“),

2. výrokem I. **uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků a závad**, a to: provést trvalé odstranění obytného přívěsného vozu (karavanu) registrační značky xx (xxxx) se stanovým přístřeškem a příslušenstvím - pod stanovým přístřeškem šterkem zpevněné plochy (cca 5,5 x 2,5 m) a přede dveřmi do karavanu schůdků s rohožkou a dalšího drobného materiálu a příslušenství sloužícího k rekreačnímu využití lokality z aktivní zóny záplavového území vodního toku Sázava, údolní nivy a pozemku náležejícímu do zemědělského půdního fondu - pozemku parc. č. XA (druh pozemku trvalý travní porost) v obci X, katastrálním území X, orientační určení polohy xxx (dále také jen „pozemek parc. č. XA“), ve lhůtě: bezodkladně po obdržení rozhodnutí (nejpozději však do 10. 4. 2022).
3. Výrokem II. byl žalobce **shledán vinným**, že v době minimálně od 22. 7. 2020 do vydání rozhodnutí na pozemek parc. č. XA
 - a) přes zákonný zákaz dle § 67 odst. 2 písm. a) a b) vodního zákona umístil do aktivní zóny záplavového území řeky Sázavy předměty vyjmenované ve výroku I., a dopustil se tak původně z nedbalosti poté (po poučení) úmyslně přestupku dle § 116 odst. 1 písm. q) vodního zákona.
 - b) porušuje § 4 odst. 2 zák. o ochraně přírody, kdy ve významném krajinném prvku dle § 3 odst. 1 písm. b) zák. o ochraně přírody (v údolní nivě) parkuje a využívá obytný přívěs (podrobnější specifikace uvedena ve výroku I.) se stanovým přístřeškem a příslušenstvím, před karavanem směrem k řece pod stanovým přístřeškem šterkem zpevňuje plochu (cca 5,5 x 2,5 m), tedy zde provádí činnosti, kterými dochází k poškozování a ničení významného krajinného prvku a oslabování a ohrožování jeho ekologicko-stabilizační funkce. Tím se dopustil z nedbalosti přestupku dle § 87 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně přírody.
 - c) porušuje § 12 odst. 1 a 2 zák. o ochraně přírody, kdy výše uvedenými činnostmi (zejména pak umístěním předně uvedeného karavanu se stanovým přístřeškem) snižuje hodnoty krajinného rázu. Tím se dopustil z nedbalosti přestupku dle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody.
 - d) porušuje zásady ochrany zemědělské půdy dané § 3 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně ZPF, kdy na trvalém travním porostu přes zákonný zákaz a bez souhlasu s odnětím využívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům - dlouhodobé (v podstatě trvalé) parkování/umístění výše specifikovaného obytného přívěsu (karavanu) se stanovým přístřeškem a příslušenstvím, a tím, že před karavanem směrem k řece pod stanovým přístřeškem šterkem zpevňuje plochu (cca 5,5 x 2,5 m). Tím se dopustil z nedbalosti přestupku dle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF.
 - e) porušuje zásady ochrany zemědělské půdy dané § 3 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF, kdy na trvalém travním porostu přes zákonný zákaz poškozují fyzikální, chemické nebo biologické vlastnosti zemědělské půdy dlouhodobým (v podstatě trvalým) parkováním/umístěním výše specifikovaného obytného přívěsu (karavanu) se stanovým přístřeškem a příslušenstvím, a tím že před karavanem směrem k řece pod stanovým přístřeškem šterkem zpevňuje plochu (cca 5,5 x 2,5 m) a občasně parkuje osobní

automobil při rekreaci na lokalitě. Tím se dopustil z nedbalosti přestupku dle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF.

4. Za uvedené přestupky byl městským úřadem žalobci uložen **správní trest pokuty** za přestupek nejprísněji trestný (přestupek dle výroku II bodu d/), ve výši **5.000 Kč**.
5. Výrokem III. byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.
6. Žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí následovně:
 1. Poslední věta výroku I. zní: „Bezodkladně po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději však do 10. 4. 2023“.
 2. Návěti výroku II. zní: „Účastník řízení je vinen tím, že v době min. od 19. 10. 2021 do 3. 2. 2022 ve výše specifikované lokalitě“.
 3. Ve výroku II. bodě a) zrušil slova: „d) zřizovat tábory, kempy a jiná dočasná ubytovací zařízení“.
 4. Výrok II. bod b) zrušil.
 5. V části výroku na straně 2 prvostupňového rozhodnutí zrušil slova „5.000 Kč“ a nahradil je slovy: „4.000 Kč“.
7. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žalobních bodů

8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
9. Jednotlivé žalobní námitky žalobce soustředil do následujících bodů:
10. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí
11. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a namísto toho provedl vlastní obecnou rekapitulaci skutkového stavu a svým způsobem zdůvodnil, proč je napadené rozhodnutí správné. Dle žalobce klíčovou otázkou spojenou s hodnocením subjektivní stránky přestupku, jakožto jednoho z formálních znaků přestupku, hodnotil nepravě (poznámka soudu: zřejmě je myšleno „nesprávně“), přičemž *de facto* vůbec nehodnotil a neposoudil jeho námitky.
12. Žalobce uvedl, že v lokalitě aktivní zóny záplavového území vodního toku Sázava v katastrálním území X a X jsou umístěny desítky staveb a zařízení, které svým charakterem a rozsahem odporují právním předpisům o ochraně vod, krajiny a životního prostředí. Jde mimo jiné o desítky staveb pevně spojených se zemí včetně jejich příslušenství. Některé tyto stavby způsobem, který není žalobci znám, získaly povolení MěÚ Světlá nad Sázavou s umístěním do lokality aktivní zóny záplavového území vodního toku Sázava. Jiné stavby či zařízení jsou v této lokalitě umístěny, aniž by vzbudily pozornost kontrolních orgánů. Proto se podivuje, že porušení právních předpisů není konstatováno i u desítek jiných vlastníků staveb v dané lokalitě a čím se jeho karavan liší od karavanů, vozidel či staveb těchto jiných osob. Žalobce zdůraznil, že jím vlastněný karavan je umístěn na soukromém pozemku v souladu s nájemní smlouvou, přičemž jednotlivé body nájemní smlouvy mu podrobně ukládají, jak se musí

na pronajatém pozemku chovat a udržovat jej. Jednou z podmínek je i to, že musí travnatý porost kolem karavanu sekat, když péči o pozemek v tomto směru ukládají vlastníkovému pozemku i právní předpisy. Vlastník pozemku plnění smluvních povinností pravidelně kontroluje. Žalobce má zato, že selektivní výkon kontrolní a exekutivní činnosti ze strany MěÚ Světlá nad Sázavou je postupem šikanózním.

13. Dále žalobce rozvedl jednotlivé námitky, které uváděl již i ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí:

1. Jednorázové umístění předmětného obytného přívěsu s příslušenstvím na pozemku p. č. XA neodpovídá zákonné definici ve smyslu § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona, tj. nejedná se o skladování odplavitelného materiálu, látek a předmětů, neboť pojem „skladování“ představuje takové nakládání s věcí, kterým se rozumí dočasné ukládání a uchovávání věcí, materiálů, polotovarů i výrobků pro pozdější potřebu či spotřebu, čemuž by tedy odpovídala např. nějaká deponie dřevní hmoty, vraků automobilů, stavebního materiálu atp.

2. Předmětný obytný přívěs není a dle žádné zákonné definice ani nemůže být ubytovacím zařízením ve smyslu § 67 odst. 2 písm. d) vodního zákona. Jediná aplikovatelná definice ubytovacího zařízení (trvalého či dočasného) je uvedena v § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, a to tak, že se ubytovací zařízení se zařazují podle druhu do kategorií: hotel, motel, penzion a ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, kempy a skupiny chat nebo bungalovů vybavené pro poskytování přechodného ubytování. Z toho je dle žalobce zřejmé, že individuální obytný přívěs takovým ubytovacím zařízením není.

3. Jednorázové umístění předmětného obytného přívěsu s příslušenstvím a případně i umístění drobných předmětů na pozemku p. č. XA nelze podřadit pod zásahy, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody, neboť se zdaleka nejedná o intenzivní zásahy příkladmo vyjmenované zákonem, tj. umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků, a nádrží a těžba nerostů. Zásahy předpokládané zákonem jsou zásahy spojené s prováděním změn, které jsou např. nevratné, popř. dlouhodobého charakteru, jejichž formální podmínkou je, že mohou vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce.

4. Předmětný obytný přívěs rovněž není stavbou ve smyslu § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody. Pokud k takovému závěru správní orgán dospěl, měl by uvést, z jakého konkrétního zákonného ustanovení vyplývá podřazení obytného přívěsu pod pojem stavba. K tomu žalobce poukázal na definici stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

5. Umístění předmětného obytného přívěsu s příslušenstvím i umístění drobných předmětů na pozemku p. č. XA nelze podřadit pod omezení dle § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody, neboť uvedené zákonné ustanovení cílí na zcela odlišné případy. Žádný zákonný předpis nevylučuje, resp. nečiní protiprávním, pokud někdo umístí na pozemek (trvalý travní porost) obytný přívěs. Uvedené jednání s ohledem na svoji intenzitu zcela

zjevně spadá pod případy, kdy k uvedenému není dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody, a pokud se s tímto výkladem správní orgán neztotožňuje, měl by to ve svém rozhodnutí zdůvodnit. Takové zdůvodnění v napadeném rozhodnutí chybí, proto jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. Pokud správní orgán konstatuje porušení zásad ochrany zemědělské půdy dané § 3 odst. 1 písm. d) zákonem o ochraně ZPF, je nezbytné, aby poškození (fyzikálních, chemických nebo biologických vlastností zemědělské půdy) správní orgán zjistil, tj. uvedl, jak konkrétně a kde přesně došlo k poškození vlastností zemědělské půdy. Žalobce poukázal na to, že předmětné zákonné ustanovení počítá s tím, že ke konkrétnímu poškození zemědělské půdy v intenzitě a rozsahu předpokládaném zákonem již došlo a nikoliv, že k němu může hypoteticky dojít. Shledal-li správní orgán takové konkrétní poškození, měl jej ve svém rozhodnutí popsat. Takový popis v napadeném rozhodnutí chybí, jde proto o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Věcné porušení zákona

14. Za věcné porušení zákona označil žalobce porušení zásad správního řízení dle § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nedodržení požadavků kladených na náležitosti správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 téhož zákona. To dle jeho názoru rovněž způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že odvolací námitky vypořádal v textu vztahujícím se vždy k jednotlivým skutkovým podstatám přestupků, tj. v bodě g), i) a k), na což výslovně upozornil v bodě o) rozhodnutí.
16. K námitce, že v posuzované lokalitě jsou desítky staveb, karavanů, apod. žalovaný uvedl, že je mu známo, že situace v popisované lokalitě je z pohledu dodržování vodního zákona neutěšená. Žalobce se však nemůže vyvinut ze spáchaných přestupků poukazováním na obdobné případy v okolí. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že správní orgán I. stupně činí kroky k odstranění nebezpečí v aktivní záplavové zóně i v jiných případech, a proto odmítá, že by se vůči žalobci jednalo o postup šikanózní.
17. Žalovaný setrval na názoru, že u karavanu a dalších movitých věcí žalobce jde o skladování odplavitelného materiálu, látek a předmětů ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona. Znak skladování tyto věci naplňují v době, když žalobce na místě nepobývá, a není tak schopen přímo na tyto věci působit. To je také situace, které chtěl zákonodárce předejít, protože odplavení nezajištěných věcí při povodňových událostech může mít vážné následky.
18. K námitce, že obytný přívěs není ubytovacím zařízením a že jde o poškození významného krajinného prvku činností žalobce, žalovaný připomněl, že byly obsahem odvolání a že jim v napadeném rozhodnutí vyhověl.
19. K námitkám týkajícím se poškození krajinného rázu podle § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody žalovaný uvedl, že zákon nespecifikuje, že by krajinný ráz měl být chráněn výhradně před stavební činností. Proto posuzování, zda je karavan žalobce stavbou, je bezpředmětné. Pokud jde o intenzitu zásahu, tu popsal v bodě i) rozhodnutí, tj. především jde o cizorodost karavanu v přírodním prostředí, jeho vizuální působení v řádu stovek metrů, barvu a hmotové rozložení.
20. K námitce neprokázání poškození vlastností zemědělské půdy žalovaný poukázal na napadené rozhodnutí, v němž uvedl, že negativní následek odnětí malé plochy půdy je zanedbatelný. Zákon o ochraně ZPF však ve skutkové podstatě přestupku dle ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) velikost odnímané plochy neuvažuje. Vzhledem k tomu, že plocha byla zhutněna a překryta šterkem, jedná se o poškození fyzikálních vlastností půdy.

IV. Jednání soudu

21. Při jednání před soudem konaném dne 6. 6. 2023 setrval žalobce na svých argumentech a procesních návrzích, jeho zástupce ve stručnosti přednesl obsah žaloby.
22. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

24. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že městský úřad provedl šetření v dané lokalitě, a to prohlídkou na místě dne 19. 10. 2021. Prohlídka byla neohlášená (tj. bez předchozího vyrozumění žalobce), který se v době prohlídky na místě nenacházel. Kontrolu provádějící pracovníci městského úřadu písemně a fotograficky zdokumentovali situaci (viz záznam ze dne 15. 11. 2021 o úkonu předcházejícímu kontrole čj. MSNS/19986/2021/OŽP-1). Za kontrolovanou osobu byl označen žalobce, místem kontroly byl pozemek p. č. XA v katastrálním území Zahájí u Hněvkovic. V záznamu je mimo jiné uvedeno, že městský úřad provedl v dané lokalitě kontrolu za účelem opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit podrobnější kontrolu dle zákona o vodách, dle zákona o ochraně přírody a zákona o ochraně ZPF, zejména ověření, zda byla splněna a dodržena výzva ze dne 18. 4. 2017, čj. MSNS/7308/2017/OŽP (dle které měl žalobce odstranit svůj karavan a příslušenství z aktivní zóny záplavového území v termínu do 30. 4. 2017), a zda jsou dodržována omezení v záplavových územích daná vodním zákonem. Na místě kontrolního úkonu bylo zjištěno, že je zde umístěn obytný vůz (karavan) registrační značky xx (xxxx) se stanovým přístřeškem a plochou pod ním zpevněnou šterkem.
25. Oznámením ze dne 22. 11. 2021, čj. MSNS/19986/2021/OŽP-2, zahájil městský úřad se žalobcem kontrolu, jejímž předmětem byla kontrola dodržování ustanovení zákona o ochraně přírody, vodního zákona, zákona o ochraně ZPF a předpisů podle nich vydaných, zejména se zaměřením na otázku, proč nebyla splněna a dodržena výzva ze dne 18. 4. 2017, čj. MSNS/7308/2017/OŽP, tj. proč nejsou dodržována omezení v záplavových územích daná vodním zákonem, proč nebo na základě jakého povolení dochází k využívání zemědělského půdního fondu k nezemědělským účelům, proč nebo na základě jakého povolení dochází k zásahu do významného krajinného prvku (údolní nivy), a to v souvislosti s dlouhodobým umístěním vozidla (karavanu) žalobce, stanového přístřešku a dalšího příslušenství a rekreačním využívání místa.
26. Městský úřad žalobce současně požádal o součinnost, konkrétně o zodpovězení otázky, z jakého důvodu nadále (i přes výzvu k odstranění obytného vozu s příslušenstvím z aktivní zóny záplavového území vodního toku Sázava a v ní uvedené poučení) žalobce setrvává v lokalitě. V reakci na to žalobce upozornil na situaci např. v Chřenovicích, kde je velké množství chat s příslušenstvím stojících v záplavové zóně, nepojízdných karavanů, stavebních buněk, nepojízdných maringotek atd., k čemuž přiložil fotodokumentaci, a obdobnou situaci na obou březích řeky až do Zruče nad Sázavou. Upozornil i na nedobrou situaci ve vztahu k přírodě na tomto úseku řeky zejména z důvodu masové vodácké turistiky.
27. Dne 22. 12. 2021 vyhotovil městský úřad protokol o kontrole čj. MSNS/19986/2021/OŽP-4, v němž shrnul učiněná kontrolní zjištění, popsal zjištěný stav s uvedením zjištěných nedostatků a označením právních předpisů, které měly být porušeny, a uvedl podklady, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí. Proti protokolu o kontrole podal žalobce podáním ze dne 8. 1. 2022 námitky a podáním ze dne 28. 1. 2022 se ke kontrolnímu zjištění vyjádřil. Námitky městský úřad vypořádal přípisem ze dne 2. 2. 2022.
28. Dne 3. 2. 2022 vydal městský úřad příkaz čj. MSNS/19986/2021/OŽP-9 se závěry a výroky shodnými s později vydaným prvostupňovým rozhodnutím 8. 3. 2022. Po podání odporu proti zmíněnému příkazu provedl městský úřad dne 11. 2. 2022 na místě další šetření (viz úřední záznam ze dne 11. 2. 2022, čj. MSNS/19986/2021/OŽP-12, z

opakovaného ohledání místa). Při něm byla pořízena fotodokumentace a popsán zjištěný stav, tj. že na pozemku p. č. XA v katastrálním území X byl umístěn obytný přívěsný vůz (karavan) registrační značky xx (xxxx) se stanovým přístřeškem a příslušenstvím, který vlastní žalobce, a pod stanovým přístřeškem byla šterkem zpevněná plocha (cca 5,5 x 2,5 m) a přede dveřmi do karavanu schůdek a dvě rohožky. Jiné karavany, přístřešky ani nic podobného se na uvedeném pozemku dále nenacházelo.

29. Následně městský úřad vydal dne 8. 3. 2022 shora specifikované rozhodnutí čj. MSNS/19986/2021/OŽP-16, kterým bylo žalobci uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků a závad a kterým byl shledán vinným ze spáchání přestupků, za něž mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč. K odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným prvostupňové rozhodnutí částečně změněno včetně snížení uložené pokuty na částku 4.000 Kč tak, jak je specifikováno pod bodem I. tohoto rozsudku.
30. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
31. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a pouze zdůvodnil, proč je napadené rozhodnutí správné.
32. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. Není však přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat, zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. Povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem stanoví správnímu orgánu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Pakliže správní orgán dostojí těmto požadavkům, nemůže se o nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí jednat. O nepřezkoumatelnost by šlo za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí nevypořádá s námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tak míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75).

34. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Bylo by sice možné představit si podrobnější odůvodnění rozhodnutí, avšak nosné úvahy ze správního rozhodnutí dovést lze a na konkrétní odvolací námitky žalobce žalovaným reagováno bylo (byť stručně) v bodech g), i), j) a k) jeho rozhodnutí, na což i sám výslovně upozornil v bodě o) rozhodnutí. Nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z rozhodnutí obou správních orgánů (které spolu tvoří koherentní celek) je zjištělé, o čem i jak rozhodly, jsou zjištělé důvody, pro něž byly vydány, je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvážily o pro věc podstatných skutečnostech. Oba správní orgány se tak věci věnovaly v zásadě dostatečně a v odůvodnění svých rozhodnutí se zabývaly všemi skutkovými i právními otázkami důležitými pro posouzení dané věci. Ostatně žalobce právě s jejich úvahami v žalobě nesouhlasí a polemizuje s nimi (k tomu rovněž viz dále při posouzení konkrétních věcných žalobních námitek).
35. Nutno dodat, že nelze bez dalšího za nepřezkoumatelné označit rozhodnutí pouze z toho důvodu, že se účastníkovi řízení správním orgánem podaná argumentace nejví jako dostatečná nebo že s ní nesouhlasí. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35).
36. Je třeba rovněž podotknout, že žalobce nespécifikoval, které odvolací námitky nebyly v rozhodnutí posouzeny, konkrétně zmínil pouze to, že žalovaný „klíčovou otázku spojenou s hodnocením subjektivní stránky přestupku, jakožto jednoho z formálních znaků přestupku *de facto* vůbec nehodnotil a neposoudil jeho námitky“.
37. Žalovaný se subjektivní stránkou přestupku (tj. zaviněním) zabýval pod bodem l) svého rozhodnutí. Tam uvedl, že „formu zavinění odvolatele popisuje MěÚ Světlá v odůvodnění jako nedbalost s výjimkou přestupku podle ustanovení § 116 odst. 1 písmeno a) vodního zákona - podle správního orgánu I. stupně byl odvolatel upozorněn na zákaz kempování v aktivní záplavové zóně už v r. 2017 (výzva ze dne 18. 4. 2017 k odstranění karavanu z pozemku parc. č. XB v k. ú. xx). Z výzvy ale není patrné, zda z přílohy (mapového podkladu) bylo zřejmé, že v aktivní záplavové zóně se nachází i pozemek parc. č. XA v k. ú. xx. KrÚ Vysočina, OŽPZ tedy u všech přestupků, z jejichž spáchání je odvolatel uznán vinným, považuje formu zavinění za nedbalost (nevědomou).“ Před ním se otázkou zavinění zabýval městský úřad na straně 5 svého rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že hodnotí přestupky žalobce jako nedbalostní - na úseku ochrany přírody a ochrany zemědělského půdního fondu, protože žalobce pravděpodobně nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Na úseku vodního zákona jeho závěr o úmyslném porušování zákazu žalobcem po výzvě z roku 2017 změnil žalovaný (jak je uvedeno výše) rovněž na formu nedbalostní (nevědomou).
38. V odvolání ze dne 15. 3. 2022 přitom žalobce žádnou odvolací námitku ve vztahu k hodnocení subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění, nevzněl. Nemůže proto obstat jeho žalobní výhrada, že žalovaný jeho námitky v tomto směru neposoudil, žádné totiž neuvedl.

39. Krajský soud k tomu pouze dodává, že dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je tak třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Správní orgány (zejména pak žalovaný) posuzovaly zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažovaly při rozhodování o druhu a výši sankce, kterou stanovily na samé spodní hranici zákonné sazby nejpřísněji postižitelného jednání. Z hlediska posouzení viny je tedy dostatečné, že správní orgány rozlišily zavinění jako nedbalostní, což k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupků, které byly žalobci kladeny za vinu, postačuje.
40. V žalobní námitce označené č. 1 žalobce namítal, že jednorázové umístění obytného přívěsu s příslušenstvím na předmětném pozemku p. č. XA neodpovídá zákonné definici v § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona, neboť se nejedná se o skladování odplavitelného materiálu, látek a předmětů ve smyslu pojmu „skladování“.
41. Dle ustanovení § 66 odst. 1 vodního zákona jsou záplavová území administrativně určená území, která mohou být při výskytu přirozené povodně zaplavena vodou. Jejich rozsah je povinen stanovit na návrh správce vodního toku vodoprávní úřad. Podle odst. 2 a 7 téhož ustanovení vymezí vodoprávní úřad na návrh správce vodního toku aktivní zónu záplavového území podle nebezpečnosti povodňových průtoků, přičemž záplavová území a jejich aktivní zóny se stanovují formou opatření obecné povahy. V daném případě Krajský úřad Kraje Vysočina stanovil opatřením obecné povahy ze dne 7. 4. 2021, čj. KUJI 26926/2021 OŽPZ 223/2021 B1-6, záplavové území vodního toku Sázava, přičemž pozemek p. č. XA se v aktivní zóně záplavového území nachází. Tuto skutečnost žalobce nezpochybňuje.
42. Vodní zákon pak stanoví různá omezení v záplavových územích ve svém § 67. Jeho odstavec 2 písm. b) stanoví, že *v aktivní zóně záplavových území je zakázáno skladovat odplavitelný materiál, látky a předměty*.
43. Žalovaný zdůvodnil porušení § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona žalobcem na straně 4 svého rozhodnutí tím, že všechny movité věci, které žalobce ponechává na pozemku parc. č. XA jsou nepochybně odplavitelné, jsou podřaditelné pod pojem „předmět“ a jsou zde žalobcem ponechávány sice dočasně, ale dlouhodobě. Dále žalovaný uvedl, že nebezpečí z pohledu povodňové bezpečnosti nenastává, pokud žalobce karavan s příslušenstvím aktivně využívá, ale v době, kdy není přítomen, karavan s příslušenstvím naplňuje znak skladování. Proto se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce, že se skladováním rozumí dočasné uložení věcí spotřebovatelných a stejnorodých, přičemž má zato, že i ze systémového pohledu je zřejmé, že výklad ustanovení § 67 odst. 2 písmeno b) vodního zákona odpovídá cílům protipovodňové ochrany vyjádřeným v ustanovení § 63 odst. 1 vodního zákona, tj. předcházení povodňového rizika v ohroženém území.
44. S názorem žalovaného krajský soud souhlasí a dodává následující. Vodní zákon samotný pojem „skladování“ blíže nerozvádí, a je proto třeba vycházet z účelu a smyslu

předmětného ustanovení § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona, kterým je ochrana před účinky povodní. Je tedy podstatné, zda je v aktivní zóně záplavového území umístěn odplavitelný předmět, (materiál nebo látka), které mohou být odplaveny a tím zhoršit průběh povodně. Žalovaný správně poukázal na ustanovení § 63 odst. 1 vodního zákona, které upravuje oblast nazvanou Ochrana před povodněmi, již se rozumí činnosti a opatření k předcházení a zvládnutí povodňového rizika v ohroženém území. Tyto činnosti se zajišťují systematickou prevencí a operativními opatřeními. Za tím účelem jsou prováděny povodňové prohlídky, přičemž dle § 72 odst. 3 mohou povodňové orgány na základě povodňové prohlídky vyzvat vlastníky pozemků, staveb a zařízení v záplavovém území k odstranění předmětů a zařízení, které mohou způsobit zhoršení odtokových poměrů nebo ucpání koryta níže po toku. Pokud tito vlastníci výzvy ve stanovené lhůtě neuposlechnou, uloží takovou povinnost rozhodnutím. Smyslem zmíněného ustanovení § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona je tedy bezesporu předcházet situacím, které mohou způsobit zhoršení odtokových poměrů nebo ucpání koryta níže po toku. Proto je zakázáno umisťovat v aktivní zóně záplavového území předměty a zařízení, které to mohou způsobit, a to i tím, že jsou proti zákazu stanovenému v § 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona skladovány (tedy v obecném smyslu dlouhodobějšího uložení či umístění) v aktivní zóně záplavového území. Odplavitelnými materiály, látkami a předměty jsou přitom logicky ty věci, které nejsou pevně spojené se zemí, a jsou proto za určitých okolností nápořem vodního masivu odplavitelné. Žalobní námitce, že se v daném případě nejedná o skladování odplavitelného materiálu, a proto že nedošlo k porušení předmětného ustanovení, proto krajský soud přisvědčit nemohl.

45. Pokud jde o žalobní námitky označené žalobcem číselně 2. a 3., tj. že předmětný obytný přívěs není a nemůže být ubytovacím zařízením dle § 67 odst. 2 písm. d) vodního zákona a že jeho jednorázové umístění na pozemku p. č. XA nelze podřadit pod zásahy vedoucí k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody, pak žalobce zřejmě přehlédl, že těmto jeho námitkám uplatněným již v odvolání žalovaný vyhověl a v tom smyslu změnil i výrok prvostupňového rozhodnutí [ve výroku II. bodě a) zrušil slova „d) zřizovat tábory, kempy a jiná dočasná ubytovací zařízení a výrok II. bod b) zrušil]. Tyto stejné námitky znovu uplatněné v žalobě jsou proto již zcela bezpředmětné.
46. V žalobní námitce č. 4 žalobce namítal, že předmětný obytný přívěs není stavbou ve smyslu § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody. K tomu poukázal na definici stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona.
47. Krajský soud neshledal, že by správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že by se v případě předmětného obytného přívěsu mělo jednat o stavbu. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 5 i výslovně uvedl, že ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody nemusí být porušeno pouze stavební činností, krajinný ráz může být negativně ovlivněn i jinak.
48. Lze připomenout, že ochranu krajinného rázu upravuje ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody. Jeho pro věc tyto relevantní části citoval ve svém rozhodnutí i správní orgán I. stupně (viz strana 2 rozhodnutí). Jeho odstavec 1 věta první stanoví, že *krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu*. Odstavec 2 věta první téhož ustanovení stanoví, že *k umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem,*

kteřé by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

49. Žalobci je přitom vytýkáno (viz strana 4 a 5 rozhodnutí žalovaného), že svou činností (tj. umístěním obytného přívěsu s příslušenstvím) snižuje hodnotu krajinného rázu, který je negativně ovlivněn umístěním jeho karavanu se stanovým přístřeškem v dané lokalitě, což žalovaný označil za cizorodý prvek v krajině.
50. Z uvedeného tedy vyplývá, že v daném případě je žalobci vytýkána „jiná činnost“ (než stavební) ve smyslu § 12 odst. 2 věta první zákona o ochraně přírody, která může snížit nebo změnit krajinný ráz a ke které je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Polemika nad tím, že obytný přívěs není stavbou, je tedy mimoběžná a zcela bezpředmětná.
51. V žalobní námitce č. 5 žalobce namítal, že umístění předmětného obytného přívěsu s příslušenstvím i umístění drobných předmětů na pozemku p. č. XA nelze podřadit pod omezení dle § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody, neboť uvedené ustanovení cílí na zcela odlišné případy, a že s ohledem na svoji intenzitu je jeho jednání případem, kdy není dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody třeba.
52. Krajský soud znovu připomíná pro věc relevantní pasáže § 12 zákona o ochraně přírody, tj. že *krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. K umísťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.*
53. Nutno rovněž připomenout, že údolní niva je *ex lege* významným krajinným prvkem, přičemž
54. významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability (srov. ustanovení § 3 odst. 1 písm. b/ zákona o ochraně přírody).
55. Účelem zákona o ochraně přírody je v souladu s jeho § 1 přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Zákon o ochraně přírody tedy chrání mimo jiné krajinu jakožto součást zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, jakož i jiné činnosti, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Zásahy do krajinného rázu, pokud by byly s to jej snížit nebo změnit, je možno provádět jedině se souhlasem orgánu ochrany přírody.
56. Z ustanovení § 12 odst. 2 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly“ „snížit nebo změnit“ krajinný ráz. Znamená to tedy, že takový souhlas je nezbytný u každého zásahu,

u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty.

57. V daném případě žalobce umístil na pozemku p. č. XA, který se nachází v údolní nivě řeky Sázavy, předmětný obytný přívěs s příslušenstvím, vytvořil stanový přístřešek před obytným přívěsem a plochu pod přístřeškem zpevnil štěrkem (cca 5,5 x 2,5 m²). V tomto jeho jednání správní orgány spatřovaly zásah do přírodní a kulturní charakteristiky daného místa. Žalovaný uvedl (viz strana 4 a 5 jeho rozhodnutí), že žalobce svou činností snižuje hodnotu krajinného rázu, který je negativně ovlivněn umístěním jeho karavanu se stanovým přístřeškem v dané lokalitě. Dle žalovaného „z umístění karavanu před lemem břehového porostu v jinak nezastavěném místě pozemku, který má jinak zemědělský a přírodní charakter, je zřejmé, že přírodní a kulturní charakteristika daného místa byla umístěním karavanu narušena. Karavan je viditelný od jihu a jihozápadu ze vzdálenosti několika stovek metrů, jeho rozměry jsou nezanedbatelné a působí na místě jako cizorodý prvek. Zařízení obdobné barvy, rozměrů, materiálu a účelu se na břehových hranách vodních toků běžně a legálně nevyskytovaly a nevyskytují.“ Zdůrazňována je tedy o cizorodost obytného přívěsu v přírodním prostředí údolní nivy řeky Sázavy a jeho vizuální působení.
58. Se závěrem správních orgánů, že jednáním žalobce (umístěním předmětného obytného přívěsu s příslušenstvím na pozemku p. č. XA) došlo k porušení ustanovení § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody lze souhlasit, proto krajský soud ani této žalobní námitce přisvědčil.
59. V žalobní námitce č. 6 žalobce uvedl, že pokud správní orgán konstatuje porušení zásad ochrany zemědělské půdy dle § 3 odst. 1 písm. d) zákonem o ochraně ZPF, je nezbytné, aby poškození (fyzikálních, chemických nebo biologických vlastností zemědělské půdy) zjistil, tj. uvedl, jak konkrétně a kde přesně došlo k poškození vlastností zemědělské půdy. Takový popis v napadeném rozhodnutí dle jeho názoru chybí.
60. Dle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o ochraně ZPF zemědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není.
61. Dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF je zakázáno *poškozovat fyzikální, chemické nebo biologické vlastnosti zemědělské půdy jejím zhutňováním, zamokřováním, vysoušením, překrýváním nebo narušováním erozí.*
62. Dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF je zakázáno *užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba.*
63. Správní orgán I. stupně na straně 3 svého rozhodnutí uvedl, že pozemek p. č. XA je součástí zemědělského půdního fondu a dle BPEJ se řadí do třídy ochrany II (nadprůměrně produkční půdy, vysoce chráněné). Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 5 uvedl, že užití zemědělské půdy k nezemědělským účelům zakazuje zákon o ochraně ZPF bez ohledu na velikost neoprávněně odejmuté plochy. Zhutnění plochy 5,5 m x 2,5 m zemědělského pozemku a její zasypání štěrkem a tedy poškození jeho fyzikální vlastnosti je přitom dle jeho názoru zjevné.

64. Není sporu o tom, že předmětný pozemek XA je součástí zemědělského půdního fondu a dle BPEJ se nachází v třídě ochrany II. (nadprůměrně produkční půdy, vysoce chráněné). Krajský soud nepochybuje o tom, že pokud žalobce provedl na ploše 5,5 m x 2,5 m této nadprůměrně produkční vysoce chráněné zemědělské půdy její zhutnění a překrytí šterkem, tak jednak tím užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu, jednak rovněž poškodil fyzikální vlastnosti této půdy ve smyslu jejího poškození dle § 3 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ZPF. K tomu není zapotřebí žádného podrobnějšího zkoumání. Popis této skutečnosti správními orgány jako zhutnění a zasypání šterkem plochy 5,5 m x 2,5 m zemědělského pozemku p. č. XA považuje krajský soud za dané situace za dostatečný. Lze dodat, že vzhledem k tomu, že došlo k odnětí a poškození vcelku malé plochy zemědělské půdy, tedy byl způsoben velmi malý negativní následek, správní orgány správně promítly tuto skutečnost do výše uložené pokuty.
65. V žalobním bodě nazvaném Věcné porušení zákona žalobce za toto porušení označil porušení zásad správního řízení dle § 2 a § 3 správního řádu a nedodržení požadavků kladených na náležitosti správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 téhož zákona.
66. Ustanovení § 2 správního řádu vyjadřuje zásadu souladu s právními předpisy, zákazu zneužití pravomoci, ochrany práv nabytých v dobré víře a souladu s veřejným zájmem. Ustanovení § 3 téhož zákona vyjadřuje zásadu, v jaké kvalitě a rozsahu má správní orgán zjišťovat skutkovou stránku věci.
67. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví, že „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Dle ustanovení § 93 téhož zákona platí, že pro řízení o odvolání se mimo jiné i ustanovení § 68 použije obdobně.
68. Žalobce neupřesnil, která konkrétní zásada správního řízení a jak měla být porušena, nekonkretizoval ani to, kterou z náležitostí správního rozhodnutí v daném případě postrádá. Krajský proto také pouze obecně uvádí následující. Jak je již uvedeno shora (u otázky ne/přezkoumatelnosti rozhodnutí), z judikatury správních soudů vyplývá požadavek, aby rozhodnutí správních orgánů obsahovala právní a skutkové důvody, které vedly k rozhodnutí správního orgánu, aby byly pravdivě uvedeny podstatné argumenty správního orgánu a aby se odůvodnění vypořádávalo se všemi argumenty účastníků správního řízení. Na argumenty účastníků však nemusí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí reagovat výslovně a podrobně, nýbrž stačí, pokud správní orgán v odůvodnění uvede vlastní úvahy, jimiž se v souhrnu vypořádá se všemi argumenty účastníků. Požadavek jasnosti, přesvědčivosti a úplnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se vztahuje i na rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. Krajský soud opakuje, že z rozhodnutí obou správních orgánů (které spolu tvoří koherentní celek) je zjistitelné, o čem i jak rozhodly, jsou zjistitelné důvody, pro něž byly vydány, je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný a jak uvažily o pro věc podstatných skutečnostech, pokud jde o podklady rozhodnutí, jsou vyjmenovány na straně 7 a 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Oba správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly všemi skutkovými i právními otázkami důležitými pro posouzení dané věci.

69. Krajský soud tedy v dané věci neshledal porušení základních zásad správního řízení, ani nedodržení požadavků kladených na náležitosti správního rozhodnutí.
70. Rovněž zcela obecně žalobce uvedl i to, aby soud přezkoumal místní a věcnou příslušnost správního orgánu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Neuvedl však nic v tom smyslu, že by snad sám místní nebo věcnou příslušnost správního orgánu I. stupně považoval za nesprávnou. Krajský soud proto pouze ve stejné míře obecnosti uvádí, že neshledal, že by Městský úřad Světlá nad Sázavou (jeho odbor životního prostředí) nebyl orgánem příslušným v této věci rozhodovat v I. stupni [viz § 106 odst. 1, § 110 odst. 1 a § 125l odst. 4 zákona o vodách, § 77 odst. 1 písm. q) a r) a § 87 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 15 písm. c) a l) a § 18 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a § 60 odst. 1 a § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].
71. Závěrem krajský soud uvádí, že žalobce namítal i to, že výkon kontrolní a exekutivní činnosti městského úřadu považuje za selektivní, a tedy vůči němu za postup šikanózní, k čemuž uvedl, že v lokalitě jsou umístěny desítky jiných staveb a zařízení, které svým charakterem a rozsahem odporují právním předpisům o ochraně vod, krajiny a životního prostředí.
72. K tomu je nutno konstatovat, že systém správního trestání primárně vychází ze zásady oficiality, což znamená, že jakmile se správní orgán dozví o skutečnostech nasvědčujících spáchání přestupku, je povinen zahájit řízení o něm. Přitom tím, že určité obdobné jednání ponechává (dosud) bez postihu, bez dalšího neaprobuje takové jednání jako souladné se zákonem. Pouhá nečinnost veřejné správy v oblasti postihování deliktního jednání tedy bez dalšího nemůže ani založit legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání nebude postihováno ani nadále. Dále je nutno zdůraznit, že soudy ve správním soudnictví nevykonávají nad veškerou činností správních orgánů jakýsi všeobecný dozor. Krajský soud posuzoval porušení konkrétních ustanovení právních předpisů žalobcem a toto jeho protiprávní jednání nemůže ospravedlnit to, že obdobného protiprávního jednání se v dané lokalitě dopouštějí i další osoby. Krajskému soudu při projednávání této věci ani nepřísluší zkoumat, jak správní orgány řeší takové další případy, neboť by to na projednávanou věc nemělo žádný vliv.

VI. Závěr a náklady řízení

73. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
74. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. června 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu